

CASSI

CASSI

JOHANNA
SWANBERG

ROMAN · ALBERT BONNIERS FÖRLAG



www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-080379-7

Copyright © Johanna Swanberg, 2024

Omslag: Michael Ceken

Tryck: ScandBook EU, 2024

MAJ

1

Hon har inte alltid varit så här.

Nu vaknar hon av mobilens alarm klockan halv fem på lördagsmorgonen. Fredagens vin surrar fortfarande i kroppen och glaset står kvar bredvid sängen, så Cassi inleder dagen, även den här, med att svepa den kvarvarande centimetern. Det är som om hon förberett en liten omtänksam frukost på sängen åt sig själv innan hon däckade mot kudden några timmar tidigare.

Den bruna sextonkilosklumpen vid fotändan bemödar sig inte ens med att lyfta på huvudet men sträcker på alla fyra tassarna innan han somnar om, medan hon själv svajigt slänger benen över sängkanten så att fötterna hamnar på det kalla golvet. Hon drar på sig samma bralla som igår, för den ligger kvar bredvid sängen, och samma hoodie över linnet hon sov i, för den ligger också där.

I badrummet går hon på toa, sveper två tandkrämskladdiga glas vatten men borstar inte tänderna, rotar fram en hårsnodd ur lådan på golvet. Hon ser sig inte i spegeln om hon kan undvika det. Att håret, med slitna toppar och en flottig, råttfärgad utväxt på goda tio centimeter, är på väg förbi skulderbladen är inte något som behöver ses för att förstås. Att kläderna har vuxit sig större är mindre troligt än att hon själv har tappat vikt. Mörkbruna ögon över en spetsig näsa, läpparna misshandlade av rött vin och pillande fingrar.

En person som kände Cassi förr skulle knappt känna igen den

här varianten av henne. Allra minst hon själv. Den som brukade vara hon hade aldrig gått med på att förknippas med ett så solkigt vrak, i tajts med säckiga knän och fläckade tröjor. Den som brukade vara hon hade en morgonrutin på minst fyrtiofem minuter, en intern checklista för dagen klar redan kvällen före. Den forna Cassi hade inget till övers för halvmesyrrer, hade aldrig haft.

”Om man ska göra något, ska man göra det ordentligt”, skulle ha kunnat vara hennes motto, om hon hade varit en person som behövde såna saker för att motivera sig. Det var hon sannerligen inte, men hennes kroppsfettsbefriade PT upprepade ofta sitt, och det var ärligt talat rätt liknande: ”Är man på gymmet så fiser man inte bara runt.” Två gånger i veckan tränade Cassi med denna PT, och tre dagar i veckan tränade hon på egen hand. Hon höll sin ljusa, nyrenoverade, precis lagom modernt inredda stuckaturlägenhet välstädad och fräsch, hon fick snittblommor levererade varje fredag, hon tog hand om hud och hår och injektioner och bryn och naglar på salong exakt så ofta som hud-, hår-, injektions-, bryn- och nagelterapeuterna ordinerade, hennes kläder såg alltid nya ut. Hon var på jobbet – ett jobb hon älskade! – minst tio timmar per dag, hon hade ett förhållande med en man hon – också! – älskade, hon underhöll sina vänskapsrelationer, såg till att hon hade koll på nyheter och kultur så väl som väderprognoser och skvallerkedjor. Hon var den som organiserade födelsedagsfiranden, fixade presenter, drog ihop middagar. Cassi hade fått ner sitt sömnbehov till fyra timmar per natt, övrig tid var noggrant uppdelad ner till minsta kvart, kalendern fullknökat färgkodad i månader framåt. Hon såg till att allt blev som hon ville. Att saker blev som de skulle.

Men nu är det ju ärligt talat inte så troligt att en person från förr skulle dyka upp i Cassis liv. Cassi har inte längre kontakt med någon som hon kände på den tiden, trots att ”förr” och

”på den tiden” i det här sammanhanget inte handlar om mer än om något år. Det går nästan att säga att hon inte ens har kontakt med sig själv, förutom genom det faktum att hon liksom existerar.

En sak, en av alla saker, som har hänt under det senaste året är att hon har slutat bry sig så mycket. Hon har fått lättare att stänga av. Det var en process som tog några månader, men sedan blev hon som ett renare jag. Avskalad. Tydlig. Som att man kratsat bort det onödiga och kvar är bara kärnan. Kärnan klarar sig själv. Behöver inte ens behå längre. Kroppen bara finns och huvudet får följa med. Med så få tankar som möjligt, med så lite motstånd som möjligt, tar hon sig igenom sina dagar.

Källarrummet där hon nu bor, eller ”gillestuga med eget badrum” som det stod i annonsen, ligger i ett hus som ägs av en frånskild kvinna hon inte känner. Uthyrningen är en praktisk lösning för dem båda. Kvinnan får in extrapengar, Cassi slipper bry sig. Hon rör sig bara utanför sina tjugo kvadratmeter när hon behöver låna köket och varannan vecka undviker hon helst även det, för då riskerar hon att träffa kvinnans två söner. Sex och åtta år är de, oerhört livsintensiva, egentligen bara bra för en sak: De gillar Cassis hund och tar gärna ut honom på promenader.

Medan Cassi snor ihop håret i en tofs går hon upp för källartrappan till köket och sätter på kranen så att vattnet ska bli varmt. Under diskbänken hittar hon en liten PET-flaska som hon skruvar av korken från, luktar inuti, rycker på axlarna och håller snabbkaffepulver rakt i från burken. När vattnet i kranen ryker spolar hon drygt halva flaskan full och håller sedan i en skvätt mjölk från kylskåpet. Skakar runt, tar sin väska, sätter fötterna i skorna och går.

Vägen till jobbet tar bara en kvart om man har tur med bussen, och just den här lördagsgryningen har hon det. Att sätta sig känns onödigt, så hon står lutad mot stängen vid barnvagnsplatsen och

halsar sitt PET-kaffe, tittar ut på dimmiga fotbollsplaner och tomma rondeller medan busschauffören lyssnar på pratrдио på ett språk hon inte förstår.

Bara fem minuter sen klockar hon in på jobbet. Hon byter om till obligatoriska beige byxor, beigerutig skjorta och brun väst. Hon går in på lagret.

Åtta timmar senare byter hon tillbaka, och tar omvänd färd hem. Nu är både buss, rondeller och fotbollsplaner ströslade med helgfirare och busschauffören sjunger med i en reklamjingle. Barnskrik och telefonsignaler. Cassi kliver av två hållplatser tidigare än hon ska, bara för att slippa. Allt. Hon tar genvägen genom skogen, eller skog och skog, mer en dunge träd egentligen, bara så tillräckligt stor att det gick att leka dunken där när hon var liten, eller hitta porrtidningar som någon hastigt gömt i en stubbe. När hon får ett möte på gångvägen tittar hon bort. Hon kan den här småstaden utantill och när hon och hennes kompisar flyttade till Stockholm, direkt efter gymnasiet, svor hon på att aldrig bo här igen.

Nu är det ändå så här. Och trots att det på många sätt är motsatsen till en drömsituation är hennes källarrum den enda platsen där hon känner sig bekväm, det enda ställe hon vill vara på. Hälla upp ett glas, klia hunden på magen, luta sig tillbaka i sängen och kolla en tv-serie. Låta timmarna passera. Målet för Cassis dagar nu för tiden är att de ska ta slut. Gå över i natt. Men det är inte så att hon vill dö. Hon vill bara inte delta i det som de andra, de där ute, kallar livet. Hon tackar nej. Tackar för sig. Hennes liv pågår inte längre bland folk, bland så kallade vänner, i gemenskap och omvärld. Hennes liv är det som ryms mellan de fyra väggarna i källarrummet, och när hon måste iväg och jobba så är det livet som satts på paus. Då står hon bara ut. Som att hon håller andan.

En gång i början, när hon var nyinflyttad i källaren och tillfälligt upplyft av lättnaden av att vara på en plats där ingen längre visste var hon var eller kunde hitta henne, ordnade hon en skattjakt åt pojkarna och Maine. En enkel karta med kluriga gåtor och utplacerade skatter i form av folieinslagna godisknyten för både barn och hund. Glädjen i deras små axlar, beundran i deras blickar! Men den kreativa energin var bara ett kort undantag. Sedan sjönk hon djupare ner i tröttheten igen. Orka nå upp till folks förväntningar dagarna i ända. Orka hålla på.

Och ändå lever pojkarna fortfarande på minnet, hoppet om att det ska hända igen. De kan omöjligt acceptera att Cassi inte längre är deras goda fe, att hon har förvandlats till trollet under bron.

Den här lördagen är huset tomt när hon kommer hem. Det är inte ovanligt, utan själva anledningen till att det ens är möjligt att bo med en främmande människa och dennas halvtidsbarn.

Invánarna lever sina liv på åtskilda nivåer, både bildligt och bokstavigt. De andra umgås, leker, grillar, får besök. Pladdrande gör de lasagne, stojande jagar de varandra med vattenpistoler, hejande möts de framför tv:n och fredagsunderhållningen.

I källaren sköter Cassi sitt.

Maine möter henne i hallen med viftande svans. Cassi släpper ut honom, trots att hon vet att hon egentligen inte får, på den lilla inhägnade gräsmattan på framsidan, och han går till sitt vanliga hörn och gör sina vanliga grejer. Sedan följer han med in igen. Det är en hund med precis lagom stora krav på livet.

Cassi kokar makaroner och fyller ett ölglas med vin från kartongen i det smala köksskåp som har tilldelats henne. För Cassi är rödvin en dagdryck. Det är mer som mat, näring, eftersom det är ogenomskinligt, kompakt. Vitt vin är för kvällen, för det är mer likt vatten. Det finns knappt. För den tidigare versionen av Cassi hade den här inställningen givetvis varit fullkomlig

galenskap, en idiots resonemang. Men här och nu är den bara ren logik. Inget konstigt alls. Hon ser det inte heller som att hon har alkoholproblem. Vinet är ett verktyg för att stå ut. Att ta sig genom dagarna så skarvlöst och smärtfritt som möjligt med hjälp av en jämn och bekväm promillehalt, det är vad Cassis dagar går ut på nu för tiden. Någonstans i bakhuvudet ligger en gedigen sommelierutbildning och kippar efter andan, om den inte redan plågats till döds.

När makaronerna är klara bär hon ner allt till sitt källarfort, där tiden stått stilla sedan i morse. Förr åt Maine specialkost för sin mages skull, men nu får han vanlig stormarknadshundmat. Det gör inga underverk med luftkvaliteten i rummet. De låga fönstren är fördragna med skotskrutiga gardiner som matchar det överkast som aldrig legat på sängen under hela hennes tid här och de kuddar som finns i soffan som är täckt av hennes kläder.

Cassi sätter sig ovanpå klädhögen och drar in benen under sig. Maine lägger sig bredvid henne, placerar huvudet på hennes lår. Hon skyfflar in pastan, som är det första hon äter idag. På många sätt lever hon sitt liv som om hon vore sjutton, men hon är trettiosju, och det märks när hon faller upp datorn och klickar fram en serie där förändringstörstande briter får hjälp att hitta semesterbostad i varmare länder. Samtidigt skrollar hon genom sina flöden och ser att någon är på släktkalas och någon annan på spa och att det bara några kvarter från henne pågår en möhippa, med folk från hennes gamla liv. Hon är inbjuden, hon blev inbjuden, men hon har ju lämnat allt gammalt bakom sig och svarar inte om någon hör av sig.

Nu får hon lust att åka iväg. Långt bort. Var ligger det där spa-stället? Men hon vill i och för sig inte vara på spa heller, bland en massa badande kroppar och folk som njuter med en ljusröd jordgubbe i ett glas ljummet bubbel.

Vad vill hon ens? Den här Cassi brukar försöka att inte tänka

på sånt, men ibland dyker tanken upp och varje gång är den lika irriterande. Hon sträcker sig efter en plastig handfläkt och riktar propellern mot hunden som nyss suckade belåtet, vilket brukar vara ett säkert tecken på ankommande gasangrepp.

Sedan går hon upp för trappan och fyller på sitt glas. När hon kommer ner igen, nu med vinlådan i handen, har möhippan enligt bildpubliceringarna dragit till en gokartbana. Men de känns fortfarande påträngande nära. Som om de när som helst skulle kunna dyka upp utanför hennes fönster och titta in på henne och hennes liv. Som ett avskräckande delmoment av möhippan, ett besök på ett deprimerande zoo där ingen vill vara och ingen trivs.

Borde hon kanske flytta utomlands? Umgås med briter på solkusten? Hon dricker en klunk och googlar ”lägenhet Nerja”, för det var staden som spekulanterna i programmet senast tipsades om. Den plötsliga lystern slocknar igen när hon ser priserna. Hon klickar förstrött på några andra mäklarlänkar som dyker upp, men intresset är inte längre på topp. Tröttheten tar över och samtidigt som gokartvinnaren firas med plastbuckla och femtio-arten jublande gruppbilder från möhippegängets mest aktiva uppdaterare lägger sig Cassi tillrätta med hunden och blundar.

Vaknar till några timmar senare när husets ägare kommer hem och gastar ett demonstrativt ”Cathrin!” ner för trappan, samtidigt som hon dunkar med slevan i den odiskade pastakastrullen. Det är fortfarande mycket kväll kvar. Cassi väljer en film hon sett förut, fyller på sitt glas och försöker hålla sig från sina flöden, utan att lyckas.

2

Så hon var ju absolut full när annonsalgoritmerna serverade ett ruckel till torp på Facebook senare den natten och Cassi klickade ”gilla”. Hon var säkert fortfarande full när hon vaknade nästa morgon och en landsortsmäklare på ett ganska desperat manér hade skickat meddelande om visningstider.

Hans profilbild gjorde henne diffust beklämd. Den vattenkammade tunnhårigheten, trots ganska låg ålder, det ansträngda leendet, den papprika grå kostymen, stel som en kuliss.

Så visst, det var väl det att hon tyckte synd om honom som gjorde att hon inte raderade meddelandet direkt. Själv har hon låst konto, så han har inte kunnat se hennes egen totala brist på innehåll det senaste året. Men det kan definitivt ha varit så att det var hennes profilbild, en ironisk yogapose på strand i solnedgång, som var en av anledningarna till att det senare blev som det blev. Hon borde kanske ha bytt bilden för länge sedan, men vem orkar hålla på med sånt? Det behöver man inte ens ha en kombination av obehandlad utbrändhet och obehandlad depression för att strunta i.

Sitt jobb har Cassi haft länge. Evigheter. Känns det som. Mer än ett halvår är det, i alla fall. Innan det kunde veckor passera utan att hon lämnade källaren. Hon minns knappt. Hon kommer i och för sig ihåg nattliga promenader med Maine, hur hon på den

tiden tvingade ut honom i både regn och minusgrader bara för att hon själv inte kunde sova. Hur han stretade och ville hem igen, medan hon lättade sin nacke från kragen och lät kalla droppar rinna ner längs ryggraden.

Jobbet var inte något hon sökte på egen hand. Det var kvinnan som Cassi hyr rummet av som en dag sa att hon borde ta det. Kvinnan hade väl tröttnat på att Cassi alltid var hemma. Cassi har inga förväntningar på att folk gör saker utan egenintresse. Det finns alltid en baktanke.

Men även om Cassi egentligen inte var så intresserad av arbete, blev det enklare att tacka ja än att säga nej. Först och främst för att det *är* lättare med ett ja än ett nej. Ett nej hade krävt en bortförklaring till hyresvärderna. Men även för att hon redan i tidig ålder bestämde sig för att aldrig, aldrig, aldrig bli en person som behöver bidrag från samhället för att leva. Rent logiskt innebär det att jobba, även om man för tillfället har sparpengar. Och dessutom: i Cassis förvrängda värld av självömkan blir det här arbetet ett straff hon dömer sig själv till. Vore hon en medeltida munk skulle det vara piskan som hon nötte sin rygg med.

Nej, hon är inte alltid rimlig i hur hon tänker. Hon är inte heller trevlig. Hon sprider inget gott omkring sig och hon kunde inte bry sig mindre.

Väl på jobbet utför Cassi ungefär det hon ska, försöker åtminstone halvhjärtat, åtminstone ibland, göra rätt, och hon lämnar varje dag stället några minuter tidigare än hon borde och får.

Att hon förut varit högt uppsatt chef med ansvar för ett femtiotal anställda och örnkoll på exakt varje liten del av en av huvudstadens mest populära restauranger, en vars högklassiga verksamhet pågår från tidig morgon till sen natt, det är det ingen här som kan tro.

Nu för tiden är hennes huvudsakliga uppgift att fylla på stor-

marknadens hyllor. Cassi jobbar tyst, undviker i det längsta kontakt med både kunder och övrig personal.

”Fyll inte bara på där du ser att det saknas”, säger arbetsledaren med sitt långsamma sätt. Han pekar med hela handen, lyfter till och med fram en ensam syltburk för att visa. ”Titta ordentligt. Ibland syns inte tomrummen direkt.”

”Absolut”, svarar hon, som hon brukar, eftersom det är ett svar som både är tydligt och går fort att säga. Arbetsledaren, som i Cassis huvud kallas Lillfejset, granskar henne, drar handen över hakan, funderar på om han ändå borde förtydliga sig ännu mer. Att Cassi svarar ”Absolut” betyder inte, har han nog lärt sig vid det här laget, att det han ber henne om kommer att utföras.

Helst hade Cassi avverkat alla sina timmar i ett sjok och sedan stuckit hem, men det får hon inte. Efter ungefär halva passet tvingas hon avlägsna sig från uppgifterna och pausa i trettio minuter. Hon slipper inte undan den lagstadgade rasten. Lillfejset vill inte att någon mer ska bränna ut sig, så han är nitisk med reglerna. Cassi kan protestera tyst så mycket hon vill. Det hade inte hjälpt ens om det hade märkts.

Men de kan inte bestämma över vad Cassi ska göra med sin rast. Det skulle aldrig falla henne in att äta något när hon är på det här jobbet. Inte bara för att hon själv så sällan är hungrig nu för tiden, det är dessutom det där med äcklet hon känner av att se andra lassa in föda. Lukterna från kollegornas lunchlådor, irritationen över hur illa sammansatta deras rätter är. Bruna röror. Snabbnudlar med majs. Spaghetti med absorberad sås.

Så om Cassi är i personalrummet är det bara för att hon sitter av tid. Väntar, bland runda bord och tavlor med budskap som ”Laget före jaget” och ”Först kaffe, sen förändrar vi världen”. ”Inspiration, matglädje, gemenskap”, står det på en som Cassi föraktar alldeles särskilt. Det är ord som känns främmande för henne.

Gamla dagstidningar gaster från soffbordet, kvarglömda i veckor innan de städas bort. Cassi bryr sig lika mycket om omvärldsbevakning som hon bryr sig om de detaljerade trivselregler som någon satt upp med häftmassa ovanför diskhon.

En gång, när ingen var i personalrummet, bytte hon ut dem mot ett barns önskelista som hon hade hittat på bussen. Folk skrattade.

Trivselreglerna kom tillbaka.

Någon vecka senare satte hon istället upp årets vanligaste bebisnamn, en lista utriven ur ett magasin. Folk skrattade. Undrade vem som låg bakom.

Trivselreglerna kom tillbaka.

Tredje gången hade hon egentligen redan tröttnat på tilltaget, men roades fortfarande av att höra folk spekulera i vem det var som gjorde det, eftersom ingen kunde tro att det var hon. En tidig morgon bytte Cassi ut trivselreglerna mot tabellen över ”De tjänar mest i din kommun” som just publicerats i en kvällstidning och där deras arbetsgivare låg tvåa i topp.

Efter det kom trivselreglerna tillbaka som laminerad A4, fäst med kraftig silvertejp runt skåpdörren.

Det regnar ute. I sitt insjunkna hörn av soffan försöker Cassi koncentrera sig på sin andning, att liksom försöka tvinga sig själv att övergå till ett annat stadie, att forcera sina atomer att bilda en annan livsform. Hon har vid det här laget, motvilligt, släppt fantasierna om att sugas in i ett svart hål, men tycker inte att det borde vara omöjligt att, bit för bit, vika ihop kroppen inåt, in i sig själv. En sorts kvalificerad origami som leder till att man till slut bara försvinner.

Koncentrationen störs av att det vid ett av borden pågår en diskussion om relationer. Eller är det kanske snarare en monolog.

”Det är dags att du lämnar den där karln. Han är inte värd dig”, säger hon som har ansvar för frukt och grönt till en som brukar

sitta i kiosken. ”Bestäm dig för att vara själv en stund. Koncentrera dig på att ta hand om dig själv. Lite selfcare, vännen.”

Frukt och grönts hand sträcks fram över bordet, lägger sig med handflatan uppåt på bordsskivan. Kioskens hand närmar sig den tveksamt, omsluts.

”Att älska sig själv är början på en livslång romans. Jag läste det någonstans, är det inte vackert?”

Frukt och grönt väntar inte på svar, utan fortsätter.

”Du är värd det allra bästa. Det är bara genom att ta hand om dig själv som du kan lysa klart.”

Kiosken nickar, stryker sig över ögonen.

Cassi suckar, alldeles för högt. Hon finner det patetiskt att folk tror sig kunna tala om för andra hur de ska leva sina liv, som om de vet något. Både Kiosken och Frukt och grönt tittar ogillande på henne.

”Du behöver faktiskt inte lyssna, vet du”, snäser Frukt och grönt. ”Det här är ett privat samtal.”

Kiosken och Frukt och grönt vänder sig tillbaka mot varandra i samförstånd. Det blir ett ögonblicks tystnad.

”Förresten”, lägger Frukt och grönt sedan till, nu med en ny energi i rösten. Hon vänder sig mot Cassi, de tunga underarmarna vilar mot bordsytan. ”Jag måste säga upp dig.”

Cassi hinner inte hindra sig själv från att reagera. Hon höjer blicken och möter Frukt och grönts blängande.

”Eh, ursäkta? Du kan inte säga upp mig, du är inte min chef”, säger hon trotsigt.

Frukt och grönt snörper ihop munnen och drar den åt sidan.

”Gillestugan”, förtydligar hon. ”Jag räknar med att jag kommer behöva rummet.”

Det sista sagt med en snabb blick på Kiosken.

Frukt och grönt anstränger sig inte ens för att låta trevlig. Det stadiet passerade hon och Cassi för många veckor sedan, antag-

ligen ungefär samtidigt som Cassi nerifrån sitt källarrum skrek ”KÄFTEN, FÖR I HELVETE, ERA SATANS APRÅTTOR” åt Frukt och grönts söner som lekte ovanför trappan.

För det är Frukt och grönt som äger huset vars källare Cassi bor i. Det är via Frukt och grönt som Cassi har fått det här jobbet. Cassi vet så klart vad Frukt och grönt heter, men hon ids bara inte tänka på det. Att erkänna Frukt och grönts namn vore som att erkänna sin egen underlägsenhet. Sin tacksamhetsskuld. Det har inte Cassi lust med.

”Inga problem”, säger Cassi och tittar på sina naglar, nedgnagda och flisiga. Hon kan fortfarande minnas hur lena de kändes när hon klev nylackad ut ur salongen. ”Jag skulle ändå flytta.”

Sedan reser hon sig, går ut genom dörren och in på lagret. Hjärtat klappar. Hon nickar åt Utbrändis, som nyss är tillbaka från sin sjukskrivning och dessförinnan gick under Cassinamnet Gråtis.

Utbrändis sitter framåtlutad i sin stol och skriver långsamt med fjäderpenna på tjockt papper. Det är en mindfulness-övning som hennes terapeut har rekommenderat, det har hon förklarat för Cassi någon gång när Cassi kände sig mottaglig för småprat. När en person mår dåligt har Cassi märkt att hon har lättare att stå ut med den. Dessutom är hon en äldre kvinna, vilket är ungefär den enda folkgrupp som Cassi fortfarande har tålamod med.

På väggen bakom Utbrändis sitter handpräntade budskap uppsatta med kludd. ”Ingen är bygd som du” och ”Vi kan inte styra vidnen men vi kan justera seglen”.

Cassi kommenterar inte stavfelen. Inte ens där det står ”Alla dina drömmar är inom räckhåll”.

Hon går och hämtar en plunta som hon för nödfalls och säkerhets skull gömt bakom brandvarnaren längst in på lagret. Den är värdefull på flera sätt även om den är praktiskt taget tom,

men Cassi tar med sig den ut på lastkajen, låter fingrarna följa logotypmönstret i silvret medan hon får i sig de sista dropparna.

När hon kommer tillbaka till personalrummet för att skölja munnen med kaffe och lägga ner pluntan i väskan så att hon kommer ihåg att fylla på den, sitter Frukt och grönt fortfarande där.

De ser på varandra, men just då plingar Cassis mobil och det är återigen den där mäklaren. Nu vill han, trots att hon fortfarande inte svarat på det förra meddelandet, ”checka av intresset för visningen i eftermiddag”. För att slippa lägga en till blick på Frukt och grönt fortsätter Cassi stirra ner i telefonen och funderar på vad hon ska skriva.

Hon hade ju inte tänkt svara alls. Varför skulle hon det? Hon har aldrig drömt om att äga ett ruckel. Att hon tryckte gilla på hans annons igår var bara en slarvig impuls, om ens det, kanske bara ett finger som råkade halka på skärmen. Källarrummet har funkad bra för henne, hon hade tänkt bo kvar tills hon kommit på en bättre plan.

Men nu har ju läget snabbt blivit ett annat. Och något måste göras. Hjärtklappningen har inte avtagit. Cassi känner starkt att hon måste bort härifrån. Direkt. Titta kan man alltid göra. Kanske har den där mäklaren några andra, mer lockande objekt de kan prata om.

Samtidigt som hon börjar knappa in ett svar kommer Lillfejset in i rummet. Han tittar på sin klocka som för att fråga varför Cassi inte börjat jobba igen, trots att rasten tog slut för två minuter sedan, innan han sköljer ur sin termosmugg vid vasken.

Inte en sekund till står hon ut med det här. Inte en sekund. Hon har uteslutit alla människor hon känner ur sitt liv, och att hon fortfarande behöver existera omkring dessa två är ofattbart.

Hon skickar därför bara en snabb tumme upp till den gråe

mäklaren, greppar sin väska från kroken, muttrar: ”Jag har feber, jag sticker hem” över axeln.

Dörren går igen bakom henne. Ljudet från den automatiska stängaren låter som en djup suck. Eller om det i själva verket är en inandning?